

Ankara doğumluyum. 1981 Ankara doğumluyum. Hacettepe Hastanesi'nde annem zorlu bir doğum gerçekleştirmiş. Forsepsle doğmuşum. Pek çıkmak istememişim bu dünyadan bu dünyadan anlayacağınız. Daha sonradan da hep böyle sanatla ilgilendim. Ailemde zaten anneannem de bu konuda çok başarılı bir kadın. Resim, sanat ve çizimle çok alakalı olduğum için üniversite hayatında 3 tane tercihim var diyeyim. Ya moda tasarımı, ya grafik tasarımı ya da iç mimarlıktı. Ve ben en son, bu arada arkeolojiyi de çok seviyordum aslında. Tarihi de çok seviyordum. Yaklaşık, heykeli, arkeoloji, Bilkent arkeolojiyi ve bütün üniversite... İç mimarlığı kazandıktan sonra en son iç mimarlığa karar verdim ve iç mimar oldum. Akabinde de endüstriyel tasarım okumayı çok istedim. O yüzden de İtalya'da bir master programına katıldım. Yüksekimi endüstriyel tasarım üzerine okudum. Akabinde de işte belli şirketlerde çalıştıktan sonra kendi şirketim var şu an. Kendi şirketimde çalışmalara devam ediyorum.

Benim annem paşalardan büyük bir eski aileden gelme. Osmanlı ailesinden gelme. Ve babam da tam tersine bir işçi çocuğu. O da işte biri Sivaslı, biri Diyarbakırlı. Ben aynı zamanda hem Kürt, hem Türk, hem alevi, hem Sünni karışımı, tam bir Türkiye gerçeğiyim, Anadolu gerçeğinin kızlarıyım. O yüzden hem Türk tarafını, hem Kürt tarafını, hem Alevi hem Sünni tarafını çok iyi anlayan, aynı zamanda hani iki tarafın da yanlışlarını bilen, aynı zamanda dertlerini anlayan, bu konu çok fazla empati yapmamı sağlayan bir kültürün içine doğdum. Aynı zamanda işte anne tarafı çok zengin olup, baba tarafı çok işçi çocuğu gibi olduğu için, o şeyde de, dengede de gördüm. İşte babaanne daha kapalı biraz daha şeyken, ilkokul mezunuyken, anneanne üniversite mezunu, inanılmaz okumuş bir kadın. Cumhuriyet İnönü kadınlarından. Biri inanılmaz modernken, biri biraz daha, daha taşra kültürüne sahip. Ama tabii ikisinin de çok güzel özellikleri var. Ben böyle biraz kültür karmaşası içinde büyüdüm diyebilirim. O yüzden her kültürün ve her, böyle kontrast diyeyim, belki kültürün şeyini alabildim. O yüzden ben bu konuda çoğu insanı ve çoğu kültürü daha fazla empatik yaklaşmama sebep olduğunu düşünüyorum. Daha fazla empatiyle yaklaştığımı düşünüyorum o yüzden insanlara. Mümkün olduğunca önyargılarımın olmadığını düşünüyorum. Ama tabi yani çocukluğumda yaşadığım Türkiye'yi çok özleyorum. Çünkü hiçbir zaman bu kadar totaliter ve dindar bir yapısı olmadığını düşünüyorum.

Ankara'da bunu daha az hissettiğimi düşünüyorum ve ne zaman üniversite bitip İstanbul'a taşındım, ben burada yaklaşık 11-12 senedir, belki daha fazladır burada İstanbul'dayım. İstanbul'a geldikten sonra tam tersine bu baskıyı daha çok hisseder

oldum bir kadın olarak. Çünkü Ankara'da daha güzel bir okumuş kitle var. Daha çok memur kitlesi var, yani daha bir orta sınıf var. Evet, zenginler de var belki, öyle bir kitle de var ama. O yüzden de burada daha, ya, Ankara'da daha rahat bir yaşamım varken, İstanbul'da bunun daha çok kısıtlandığını görüyorum. Daha çok dindar kesimle burada karşılaştım ve tanıştım. Ve bu da bende büyük bir değişiklik yarattı. Hani bunları da soruyorsunuz çünkü. Onları da anlatmak istiyorum. Mesela burada daha çok aile akrabalarımız olmasına rağmen İstanbul'un büyük şehir olması ve onların kopukluğu, işte Ankara'dayken akrabalık ilişkileri daha yakınken, arkadaşlık ilişkileri daha yakınken, İstanbul'da daha yalnızlaştığımı düşünüyorum mesela. Bir kadın olarak bunları gördüğümü hissediyorum. Ankara'da bir yerde yürürken, bir yerden otobüse binerken, metroda giderken daha rahatsınız, İstanbul'da her zaman bir soru işaretiyle geziyorum. Belli mahallelerden geçtiğim zaman ne yazık ki korkuyorum. Çünkü buranın çok böyle karmaşık bir altyapısı var. Yani en zengin semtinde bir gecekondu mahallesi var ya da daha farklı bir yapıya sahip aynı zamanda. Bu da enteresan bir karışım ve kültür veriyor. Ama bir yandan da çok iki uç noktada olması endişe veriyor. İki uç kesim çünkü özellikle İstanbul'da birbirini anlamıyor ve kesinlikle saygı duymuyor. Ankara'da bu daha çok saygı duyuluyor, yani kimse kimsenin sınırlarına karışmadığı kimse kimsenin hayatını yargılamadığı bir yerdi, bir şehirdi ve orada... Ve buradaysa, tam tersine, insanların birbirini daha çok yargıladığını, birbirine daha çok saygısızca davrandığını düşünüyorum. O yüzden İstanbul'da yaşamın çok zor olduğunu düşünüyorum bir kadın olarak. Açıkçası bunları hissediyorum yani, bir kadın olarak. İstanbul çok zor. Bir kadın olarak yaşamak çok zor. Bekâr kadın daha da zor bence. Çünkü ben bir bekâr yaşantı da yaşadım burada. O zaman nişanlıydım ve tek başıma bir şey yapıyordum. Etiler'deydi o zaman evim ilk. Herhalde eşim ya da nişanlım İstanbul'da olmasaydı bu memlekette yaşanmaz ve Ankara'ya geri dönerdim diye düşünüyorum. Çünkü ilk geldiğim zaman çok zorlandım. Arabayı, ilk arabayı kullanırken çok zorlandım. Arabayı üstüme üstüme sürüyorlar. O köprü trafiklerinde yapamıyordum. Küfür ediyorlardı. Yani hani biz Ankara'da birbirimize, Kardeşim nasıl sürüyorsun? Ehliyeti bakkaldan mı aldın falan gibi muhabbet yaparken, burada direk birebir küfürle, ağır küfürle... Ankara'da birbirine ağır küfür etsen hani birbirine girer hani, şeylik olursun, katil olursun. Ama İstanbul'da bunlar o kadar rahat söyleniyor ki yani hiç tanımadığın bir insana... Mesela Ankaralılar çok sizli bizli hitap ederken, Ankara'da lütfen artık bana sen de, demeler var mesela, onu daha samimi buluyorlar. Ben mesela buna da çok zor alışıyorum, alıştım ya da alışmaya çalışıyorum hâlâ bile. Bir şey var yani, bir karmaşa yaşıyorum şu an bu konularda. Hani böyle, çok böyle daha saygılı, sizli bizli konuşmalara alışkın bir

ortamdan, daha senli benli, daha samimi belki ama aynı zamanda daha saygısızca bir yaşantıya girdim kadın olarak, İstanbul'da yaşayarak.

Ne bileyim, şu anda daha çok yaşıyorum galiba. Siz bana geçmişi sordunuz ama... Yani geçmişi çok özlüyorum, seksenleri çok özlüyorum. Yani 80'lerde daha özgür olduğumuzu düşünüyorum. Baktığımız zaman, dans dünyası olsun, moda dünyası olsun, erkeklerin giyindiği hafif topuklu ayakkabılar, 70'lerdeki o topuklu ayakkabılar, hafif göbeklere kadar açılmalardan ziyade, gitgide tam tersi teknoloji gelişmesine rağmen kafalar daha geriyor bence. Yani ben 70'ler ve 80'ler dünyasında, aslında hem Türkiye'de hem dünyada da bazen öyle olduğunu düşünüyorum. Çok daha modern, çok daha önyargıları kırmaya çalışan, değil mi? Yani işte hippiler olsun, işte o 70'lerin çiçek çocukları olsun, ne bileyim, 80'lerin o vatıklar falan, makyajlar. Ne bileyim 90'lardan sonra özellikle bütün bir dünyada böyle bir tutuculuk, ne bileyim bir böyle geri kafalılık demek istiyorum buna. Yani şu an bizim başbakanımıza baktığı... Ya da cumhurbaşkanımıza baktığımız zaman Amerika'yla pek bir fark yok aslında baktığımız zaman yani. Şu an dünyayı resmen diktatör dediğimiz, demokrasiden uzak adamlar yönetiyor. Bu beni çok endişelendiriyor bir kadın olarak. Şu an bir kız çocuğum var aynı zamanda. Hani erkek çocuğu ya da kız çocuğu hiç fark etmez zaten. Hani bir insanın çocuğu olması zaten bu şu anki dünya için endişelenmesi için yeterli bir sebep zaten. Son derece endişeliyim, yani geçmişi çok özlüyorum. Gerçekten bir kadın olarak.

Kardeşim var, evet bir erkek kardeşim var. O da kendisi de, oda benim kader arkadaşım diyorum kendisine. En yakın arkadaşım zaten. O da kendisi bir iç mimar ama o daha çok müzikle ilgilenmeyi tercih etti. Senelerce profesyonel müzik yaptı. Bir grubu da vardı, albümleri de vardı. Ama ne yazık ki, onların kalitesini pek anlayamadı, biraz da rock grubuydular. Ama o şu an babamla çalışıyor. Kendi mesleğini de yapmıyor ama yeniden, yeniden müziğe dönmek istiyor. Ama müzisyen, kendisine sanatçı diyebiliriz. Daha sanatçı, daha bohem bir havası var onun. Bense böyle ticari bir kafada daha çok ilerliyorum. Ya da ilerlemek zorunda kaldım da diyebilirim. Ama ben de kendim, her ne kadar ticari gözüküyor olsam da keşke diyorum sanatla ilgilenseydim. Çünkü ikimizde çok özgür ruhlara sahip olduğumuz için ticari ve para işin içine girdiği zaman o ruhlar bizde biraz daralmalara sebebiyet oluyor. İsteddiğimiz hayallerimizi bazen gerçekleştiriyoruz. Hele ben mimarlık dünyasında, iç mimarlık dünyasında böyle bir dominant bir erkek hegemonyası var ve onun içinde savaşıyorum ve benim için de çok

çok zor. Belki bu meseleye daha sonra gireceğiz. Onun için ben yeniden çocukluğuma döneyim.

Bir kere sokaklarda oynuyordum. En güzel tarafı, mahallede. Yani o mahalle benim bir evimdi. Mahallede oynayabildiğim ya da çocuğumu şurada sokakta çıkarabildiğimi düşünemiyorum ben. Şu an bütün bir mahalleyi ve komşularımızı tanırken, yani yan komşu, alt komşu üst komşudan bahsetmiyorum, bütün bir sokağı, bütün bir mahalleyi tanıdığım bir çocukluktan bahsediyorum. Yani, istediği zaman istediği kapıyı açıp, su içebildiğim, yemek yiyebildiğim böyle bir mahallede ve sokakta büyüdüm ben, yani çocukluk yaşadım. Ve şu an inanın İstanbul gibi bir yerde yaşarken en fazla yan komşumuzu, üst kat komşumuzu tanıyabildiğimiz, belki kırk yılın başına merhaba dediğimiz hani bir uzaklaşma yaşıyoruz. Tabi ben gecenin 10'larına kadar sokakta yakar top oynadığımı, işte ne bileyim istop oynadığımı, yakalamacılık oynadığımı, saklambaç oynadığımı, çeteler yapıyorduk çocukken mesela, çetelerimiz vardı. Sonra çete savaşlarımız oluyordu bizim sokaklarda. Ne bileyim bisikletlere biniyordum. Bisiklet yarışlarımız oluyordu sokakta. Yani böyle çok güzel bir çocukluk yaşadım. Ağaca çıkıyorduk. Dut, iğde topluyorduk. Dutları yiyorduk, kelebek topluyorduk, işte kelebek şeyleri yapıyorduk. Kim kelebek tutacak diyorduk. Kelebekleri kavanozlara koyuyorduk sonra da bırakıyorduk falan. Yani benim böyle çok güzel bir çocukluğum vardı işte. Ve aynı zamanda oturduğum apartmanda benim dayım ve teyzemler de oturuyorduk. Yani bir tek bir katta ailecek de oturuyorduk. Ve onların sevgileri içerisinde de çok büyüdük. Yani dayı sevgisi, teyze sevgisi. Bizim anne baba sevgisinin dışında öyle sevgiler de, çok kalabalık bir aile olduğu için anne tarafı da 5 kardeş. Baba tarafı daha çok İstanbul'daydı ama annemler anne tarafı o zamanlar hep Ankara'daydı. Ve biz onların sevgisi içinde de çok büyüdük ve iyiydiler. Ve biz bence çocukluğumuzu kardeşimler beraber inanılmaz şanslı ve inanılmaz güzel geçirdik bu konuda. Şimdi mesela onlar Diyarbakır'a taşındılar. 40 yılın başında telefonla en fazla bayramlaşarak konuşabiliyoruz. Yani şimdiki yaşamda yaşadığımız yaşantıyla çocukluğumda yaşadığım yaşantı arasında hani böyle inanılmaz uçurumlar var. Şimdi çok yalnızlaştığımı hissediyorum ama o zaman bir bütün parçası gibi hissediyordum. Ve o yüzden dediğim gibi çocukluğumu çok özlüyorum. Yani o zamanın müziklerini, o zamanın ne bilim oyuncaklarını, o zamanın yiyeceklerini, yani bir domates yiyordunuz kokusu geliyordu. Bir çilek geliyordu, mahallede işte pamuk şekerci geliyordu, bir çilek ya da bir erik mesela o zaman biliyorsunuz zamanı gelince satıcılar vardı, ayyy, çileye koşardık, falan. Yani bunlar çok özeldi yani. Ben nisan gelsin de çilek yiyeyim dediğim

günleri hatırlıyorum mesela ya da erik gelsin dediğim zamanları. Çünkü hani o zamanlar bulamıyordunuz. Olan da çok kıymetliydi aslında. Yani şu anda her şeye anında erişebilmek de aslında bizde bazı şeylerin özlemine, o heyecanı vs. hep yok ediyor bence. Ne bileyim yani, insan ilişkileri olsun, her şey eskiden daha güzeldi gibime geliyor yani. Güzel bir mahallede yaşadığınız eğer yani böyle tutucu, dindar bir mahallede yaşamadıysanız bence 80'ler, Türkiye'de 80 ve 90'lar diyelim ya da 95'e kadar diyeyim, Türkiye'nin en güzel, en parlak dönemiydi bence çünkü ben 81 çocuğum. Tam bir darbe bitti ve uzun bir süre darbelerin ya da işte sorunların olmadığı yani Türkiye'nin en böyle aslında güzel, tabi çok kötü ekonomik krizler de yaşadı, yaşamadı değil ama yine de çok güzel yaşadığı dönemler bence.

Benim tabi işte, mahallede çok büyüdüm ben. Mesela benim kardeşim anaokulu okudu, ben hiç anaokulu okumadım. İlk defa anaokulu okumadan ilkokula girdim çünkü o zamanlarda çok böyle anaokulu mantığı yoktu bizde açıkçası. Ve ben böyle ilk hani, ilkokula gitmeyi çok istiyordum hani. Büyükleri görüyordum bende büyükleri hani, arkadaşlarım vardı mahallede. Böyle onlara çok özeniyordum. Ben böyle daha 6 yaşıma girdiğim zaman ilkokul çantası aldırıştımm anneme, mataramı falan aldırıştımm yani o kadar okula gitmek istiyordum. Tabi okula gittim, ilk böyle okula gittim, çok severek gittiğim için bir problem yaşamadım ama sonradan ne yazık ki şöyle bir sıkıntım oldu. Bir tane kız arkadaşım oldu. Genelde ben erkeklerle çok iyi anlaştım ilkokulda. Yani, 10 tane erkek arkadaşım varsa, 1 tane kız arkadaşım vardı. Hani hiç karşılaşmadığım enteresan bir kız, çünkü ben sokakta oynadığım için 7/24, bir sokak çocuğu modu, işte erkekler gibi koşturma modum çok vardı ve tabi o da ister istemez benim ilkokula yansıdı. Şimdi öyle benim gibi olan, koşturan eden, çok bebeklerle oynayan bir kız değildim. Barbi bebeklerim de vardı, onları sadece böyle, işte modaya çok düşkündüm o zaman, diyorum ya hani modaya resme falan, onları giyindirmeyi, elbise dikmeyi falan çok seviyordum. Benim anneannem de zaten, işte modadan mezun, üniversitesi, yani işte el işi şeklinde, el işi, terzi vs. tam şimdi bölümün adını hatırlamıyorum. Eski Osmanlıca şimdi okulun adını hatırlayamadım. O yüzden böyle dikiş dikmeyi, örgü örmeyi falan çok seviyordum. El işiyle ilgili olan her şeyi çok seviyordum, resim olsun, örgü olsun, işte bir şeyleri dikmek olsun. Onları çok sevdiğim için barbillerle oynuyordum. Yoksa hani böyle deli gibi oyuncaklarla, plastik oyuncaklarla vakit geçiren bir kız değildim. Daha çok resim yaparak, işte sokakta bisiklete binerek işte haylazlık yaparak geçiyordu. Tabi ilkokula başlayınca bu haylazlıklar genelde erkeklerde varmış ki demek. Çünkü teneffüslerde kızlarla ponilerle oynamaktan ziyade ben koşturmayı çok

seviyordum. O yüzden böyle daha çok erkek arkadaşım daha çok oldu ilkokulda. Çok yakın olduğum kız arkadaşım açıkçası daha azdı. Bu bayağı uzun süre böyle devam etti. Benim lise sona kadar devam etti ve açıkçası üniversite hayatından sonra daha çok kız arkadaşlarım oldu. Ben de biraz daha değiştim, biraz daha böyle erkeksi bir yapıdan biraz daha böyle kadınlığımı, kızılığımı keşfeder bir modda oldum. Hatta inanılmaz kokoş bir dönemim vardı benim. Sonradan yeniden galiba eski moda girdim, yarı kokoş yarı böyle yarı erkek. Zaten mesleğimde de hep böyle bir erkeksilik olduğu için herhalde. Enteresan, ruhumda biraz o durum vardı yani. Çok kadınsılıktan ziyade nedense biraz erkeksi bir ruhum var. Bastırıldım mı bilmiyorum açıkçası hani. O konuda da bilemiyorum. Hani anne baba da doğulu biraz hani o kültürün verdiği bir şeyle zamanla biraz bastırdılar mı onu da bilemiyorum. Ama çocukluktan beri böyle bir durumun var. Biraz erkek ruhluyum.

Evet, yani meslekten sonra... durumunda kaldım çünkü özellikle iş hayatı, mesela, üniversitede nasıl kokoşu nasıl tanımlıyorum, işte topuklu ayakkabılar, ağır makyajlar, koca koca küpeler, simli simli giyinmeler, belki taşlı tuşlu giyinmeler. Hani böyle kadınlığınızı hissettiğiniz değil mi? Aslında belki her kadının şeyi değildir, belki kimisi ruj sürerek de kadınlığını gayet hissedebilir. Ama hani bana böyle taşlı tuşlu ne bileyim, hani böyle süslü püslü, saçlar yapılmış, koca koca küpeler takılmış, topukluları giyinmiş, mini etek giyinmiş göbeği açık gezinmiş bir kadın benim için biraz kokoş bir hanım oluyor yani. Ben de üniversitede gerçekten öyle gezdim yani, topuklu ayakkabılar, pullu, koca koca küpeler. Yani böyle aslında bütün kadınlığımı yaşadım diyebilirim yani. Allahtan Ankara'dayım o zaman, güzel bir ortamdı, benim üniversitem de çok güzel bir ortamdı. Ama ben iş hayatına girdikten sonra o kadar battı ki bence, rahatsız oldum ve biraz daha kapanmaya başladım. Hele İstanbul'a geldikten sonra o kapanma sürecini daha da abartmaya başladım. Yani siz İstanbul'da belli semtler dışında kesinlikle öyle topuklu ayakkabıların, öyle göbeği açık kıyafetlermiş... Ha bazıları geziyor. Ben o kadınlara hayranlık duyuyorum yani özgüvenlerine. Belki o hani bakışlardan rahatsız olmuyordular ya da laflardan rahatsız olmuyor gibiler. Ama ne yazık ki ben bunlardan rahatsız olduğum için ben de kendimi acıkması bu konuda kendimi kısıtlıyorum. Bir de başka türlü giyindiğiniz zaman da sanki bu sefer aranıyormuş bir kadına sizi sokuyorlar. Özellikle mesleğimde. Yani işte bir tarafımı açarsam edersem bazı erkekleri daha iyi etkileyebilirim, işte daha rahat şey edebilirim. İşte bu sefer adamlarda biraz affedersiniz, yavaşmaya başlıyorlar. Ve ben açıkçası bundan çok rahatsız oluyorum. Ve o yüzden gerçekten baksanız kılık kıyafetime özellikle meslek hayatımda, hep erkek gibi, hep

kapalı, hiç sağım solum mümkün olduğunca açık değil. Ha tabi ki arada bir ufak topuklu ayakkabı bir şey giyiniyoruz ya da elbise de giyiniyoruz bazen etekler falan ama mümkün olduğunca hep o iş hayatının getirdiği kapalılıkta diyeyim ben size. Bu ne yazık ki beni böyle bir kalıba soktu. Yani bu, hani bu sokmamalı mıydı? Yani ben o dediğim gibi, insanların bana yavşamasından, laflarından çok rahatsız olduğum için şey yapmış durumdayım, kendimi o konuda kapatmış durumdayım. Doğru mudur? Tartışılır ama hani böyle daha rahat olduğumu hissediyorum en azından. En azından böyle davranarak daha olduğumu düşünüyorum.

Yani benim, ben normal doğum yaptım, normal epudral doğum yaptım, yani ilk başta normal doğumla çok denedim ama o kadar çok acı çektim ki, sonra epudral yapın dedim. Ondan sonra epudral yaptılar yani o acıyı da yaşadım. Ve kızım olduktan sonra ne kadar güçlü bir insan olduğumu anladım ben. Ve kadınların aslında ne kadar güçlü insanlar ve varlıklar olduğunu anladım ben. Ve zamanında aslında ne kadar saçma şeylere ağladığımı, ne kadar saçma şeylere üzüldüğümü, aslında ne kadar çok güçlüymüşüm meğer deyip hayıflandığım bir dönemi yapıyorum şu an. Kızım iki yaşında neredeyse. Beni şu an hayatta gerçekten en çok güçlü kılan şeylerden biri kızım şu an. En kötü zamanımda güldüren şey de kızım. Mesela anne olduktan sonra dediğim gibi kadın olmanın ne kadar güçlü bir şey olduğunu öğrendim. Keşke her kadın bunu anne olmadan önce yaşasa ve farkına varsa. Çünkü gerçekten çok güçlü varlıkları. Acı eşiğimiz çok yüksek, erkeklerden çok daha çalışkanız, çok daha zekiyiz, çok daha güçlüyüz aslında. Ve sadece bizi güçsüz kılan tek şey onlara olan aşkımız, onlar olmadan güvensizliğimiz. Hep bir korunma şeyimiz, aslında bizim hiç kimseye korunma ihtiyacımız yok. Biz kendimiz bence mükemmel bireyleriz. Ama bunu işte ben dediğim gibi, ben anne olduktan sonra ancak çakabildim. Ama o da bir şey, yani geç olsun güç olmasın derler ya... O yüzden şimdi hani benim hayatımda bir baba modeli var, atıyorum allak korusun biz boşanmak istesek, hani boşanadabiliriz şey değil, ama hani kızımın bir aileyle birlikte büyümesi çok çok değerli benim için, hani bir anne ile bir baba. İki ne diyeyim ben size, bir kadın yapısı, bir erkek yapısını görmesi çok çok önemli olduğu için. Hani mümkün olduğunca eşimle çok arkadaş gibi olsak da şu an, hani müthiş bir aşk yaşamasak da bu ilişkiyi devam ettiriyorum. Kızım için devam ettiriyorum. Hani böyle müthiş bir aşkla bir evlilik zaten zannetmiyorum her evlilikte müthiş bir aşkla devam ettiğini açıkçası. Hani diyen varsa da pek inanmam. Şu an bizim böyle bir ilişkimiz var ama hani gerçekten bitme noktası geldiği noktada da çok olduğumu düşünüyorum ve bir kadın olarak hem kızıma bakabildiğimi, hem kendime bakabildiğimi

ve bir, kadınların ve kadın toplumunun çok güçlü bir şey olduğunun çok net farkındayım. Erkekler o konuda çok güçsüzler bence. Çok ama çok güçsüzler. Ölüyorum, bitiyorum. Ay onu yaptım, bunu ettim. Yani kadınlar çok daha pratik, kadınlar çok daha zeki, kadınlar çok daha güçlü varlıklar bence. Sadece bunun farkında varmamız lazım.

Ama ben mesela ailemden çok uzak kaldım. O benim için çok büyük bir handikap. Yani dedim ya, çok büyük bir ailenin içinde büyümüş gibi olduk biz. İşte hemen kapıyı çalınca dayıma gidiyordum, teyzeme gidiyordum. Teyze ve dayılarımın bana çok emekleri var çocukluğumda. Yani şimdi büyüyünce onlar çok uzakta kaldılar ve ben o konuda çok yalnız hissediyorum çünkü dedim ya yani çat kapı bir yere gitmek bence çok büyük bir lüks bence artık. Yani tabi ki arkadaşlarınız eşiniz dostunuz oluyor ama ne bileyim yani, çocukluğunuzdan beri emek veren bir anneanne. Bir anneannenin yerini ben bilmiyorum ya da işte gerçekten sizi anne yarısı gibi seven bir teyzenin şeyini hiçbir şey tutmuyor bence.

Annem heterojen bir kadın. İki de annem ve babam da aslında onların hikâyeleri de çok güzel. İki de biyoloji mezunu. İşte birisi, dediğim gibi birisi Osmanlı ailesinden gelen böyle çok böyle bir burjuvazi demek istiyorum hatta burjuvazi tarafı çok yüksek bir hanım, biri tamamen bir işçi çocuğu. Her şeyi kendi boyunca yapmış ki Sivas birincilikleri olan zeki bir adam benim babam. İki tanışıyorlar ve aileler kesinlikle biliyorsunuz birlikte olmalarını istemiyorlar. Bir kere baba tarafı alevi, Alevilerde biliyorsunuz işte kesinlikle Sünni'ye vermek istemiyor. Sünni taraf Alevi'ye vermek istemiyor. Biri Türk, biri Kürt. Yani aileler kesinlikle zaten burada anlaşmak istemiyor. Yani benim dedem zamanın annemle yaklaşık bir ben doğana kadar konuşmuyor, küsüyor falan. Ve onlar buna rağmen evleniyorlar. Birlikte ufacak bir evleri oluyor. İşte oluyorum sonra, müthiş bir aşk yaşıyorlar yaklaşık bir 7-8 sene. Benim o yüzden o ilk 7-8 sene boyuncaki çocukluğum çok güzel kardeşimle birlikte. Ama tabi işte ondan sonra benim babam çok fazla zengin oluyor. Medikal sektöründe çalışıyor benim babam. Belki işte zamanında yaşayamadıklarının şeyini o dönem yaşamaya başlıyor. Belki işte çok erken çocuk sahibi oluyor. Benim babam 23 mü 24 yaşında çocuk sahibi oluyor. Annem ondan birkaç yaş daha büyük ve erkeğin işte o çok erken yaşta çocuk, gençliğini yaşayamadan çocuk sahibi olması sorumluluklarını olması bence ters tepiyor. Zaten 56 döneminin gerçekten ziyan bir nesil olduğunu da ne yazık ki düşünüyorum yani. 56'lı dönemi olup da kadın erkeğin boşanmamışını ya da böyle hayatını bencilce yaşayacak annem 56'lı değil mesela 52'li hatta 51'li daha böyle daha oturaklıyken, 56'lı daha da

böyle uçuk kaçık. Benim eşimin annesi de 56'lı babası da 56'lı benim babam da 56'lı. Benim işte tanıdığım şeflerim de 56'lıydı. Onlar da hep böyle bir şey. 56 bende hep şey hani korku rakamı vardır ya. Korku rakamı gibi, 56'yı duyunca aman diyorum böyle kaçalım bir yere. Ondan sonra şeyler yani babam aslında baktığınız zaman hani böyle pozitif kitaplar vardır ya, böyle bakarsınız kendisi için yaşayan kendisi için yapan, gerçekten kendi hayatını çok güzel yaşadı. Yani her yapmak istediğini yaptı. Hani böyle o öldüğü zaman ya da ölmek istediğinde hani bir yatmak istediği zaman ne kadar çok pişmanlık yaşar hani bilmiyorum. Yapmak istediği her şeyi yaptı bence. Belki de fazla hızlı yaşadığı için pişmanlık yaşar. Ya da belki de bizimle daha işte hani, belki anneme karşı olan pişmanlık ama onun dışında pişmanlık yaşadığını düşünmüyorum. Hayatını istediği gibi yaşadı. Gezdi tozdu, yurt dışlarına gitti vs. Hâlâ da o şekilde takılıyor bir de. Ama benim annem çok büyük bir kadın. Onunla hiçbir zaman ilişkisini kesmedi. Annemle babam boşanmasına rağmen biz birlikte tatillerimize gittik hatta kendisinden, ikisi boşanmasına rağmen birlikte kendileri tatillere gidiyorlar ben zorla yapıyorum ben de lütfen sizinle geleyim falan diye. Bir de enteresan derecede ikisi annemi, babam bu kadar aldatmasına rağmen annem hiçbir zaman onu düşman gibi görmedi. Hani ben annem gibi büyük bir kadın olabilir miyim? Olamam diyorum yani. Bunu yapabilir miyim? Ama bu bence onun büyüklüğü bence. Affedebilmek çok büyük bir erdem çünkü. Onu affedebilip sadece bir arkadaş görebilmek de çok büyük bir erdem. Bu kadar çok kötülük bana göre kötülük çünkü o zamanında çok büyük egosunu kıran şeyler çünkü. Aldatılmak bence bir kadın için çok üzücü bir şey. Erkek için de yani. Hem kadın hem erkek iki taraf için de birbirini o şekilde aldatması bence çok üzücü bir şey. Olası şeyler de bunlar. Bunlar çok normal de şeyler. Ama tabi işte bende böyle bir travma yarattı. Annemle babam, annem uzun süre mücadele etti bizim için. Onu da çok takdir ediyorum. Çünkü yani bizim her şekilde babasız büyümememiz için bence çok uzun süreler benim babamı çektiğini düşünüyorum. Ve biz biraz büyüdüğümüz noktada da zaten annem boşandı ve kendi hayatına baktı ve annem o zaman tabi daha güçlü ve eski kendi çalışan güçlü bir kadına dönüştü. Ve açıkçası benim annem de, anneme de olan saygım daha çok arttı aslına baktığınız zaman. Çünkü her ne kadar bizim için kendine, annemin orada ezildiğini görüyordum aslında ben baktığınız zaman. Ve ister istemez annem niye bunu kendine yaşatıyor bize niye bunu yaşatıyor diye çok sorguladığım bir dönem oldu. Ve annem ne zaman bizi bıraktı ve onu bıraktı ve kendi hayatına baktı, açıkçası anneme orada daha çok saygı da duydum çünkü annem güçlü bir kadın. Kendini bu konuda ezdirmedi vs. dediğim bir nokta da oldu. Çünkü yine kavga gürültü oluyordu yani ister istemez evimizde. Ve tabi ister istemez bu çocuğa da

yansıyan bir şey. Ama işte dediğim gibi biz çok şanslıydık. O kavgadan gürültüden, onların kavgalarından bir şekilde aneanneye sığınuyorduk, dayıya sığınuyorduk. Kendimize güvenli bir nokta vardı yani ben babamla kavga edip aneanneme gidiyordum mesela. Hani orada kalıyordum mesela bir hafta. Ya bu bir çocuk için bence inanılmaz değerli bir şey. O yüzden o güven dediniz ya. Ben güvenimi galiba orada buldum yani kaçacak bir yerim vardı. O yüzden ben çok şanslıydım. Bence kardeşim de o yüzden bence çok şanslı. O yüzden biz hani onların o boşanmalarından belki bir tık etkilenmedik ama ufak tefek işte dediğim gibi travmalar oldu. Benim eşimle evlenirken o hani sevgiye boğup onu, kıskançlık krizleri hep o beni aldatacak, beni şey yapacak, başka biriyle gidecek korkusuyla böyle bir de abandıığım bir dönem yaşadım ben bir 5 sene. İşte çok yanlış. İşte onu bir şekilde temizlemeyi, onu aşmayı becerebildim. O yüzden kendimle o konuda gurur duyuyorum. Çok zordu benim için yani o 5 sene. Psikolojik destek de aldım o konuda. Hani kıskançlığımı yenebilmek adına vs. Ama şu an dediğim gibi onu atlattım. Yani eskiden böyle 5 dakikada bir eşimi aradım. Ne yapıyorsun derdim yani adamın şeyini böyle saatlerce telefonda kilitlerdim falan yani nasıl bir abanma şekli. Çok aştım yani. Şimdi o beni aramıyor, ben onu aramıyorum. Belki bazen böylece akşam, öyle bir moda geçti hani. Bütün gün ne yapıyor yani umurumda değil, o moddayım şimdi. O, nişanlandıktan sonra biraz öyle değiştim. O konularda da değiştim. Bir de benim annem babam biz doğduğumuz zaman şöyle bir kesin karar almışlar yani; dini, zaten anne tarafı da çok, Sünni ama hani çok dindar bir Sünnilik yok. Baba tarafı da Alevi. O da dindar bir Alevi değil. Yani şimdi iki taraf da dindar olmayınca. Hani benim babaannem şöyle yalandan hafif kapatıyordu, şöyle onun bir eşarbi vardı. Ama yani o da böyle hani, buralara kadar kapatan böyle şey değildi. Sonuçta biliyorsunuz Aleviler biraz daha aydındır. Ama işte nedir, Alevi tutuculuk dediğim, Alevi Alevi'yle evlensin tutuculuğu vardı onlarda da işte. Öyle bir tutuculuk vardı. Hani onun dışında bir tutuculuk yoktu açıkçası onlarda. O da işte dediğim gibi ilkokul mezunu olmanın verdiği bir cehalet. İşte Sivaslıların verdiği o zamanki onların yapılarının verdiği... 14 yaşında doğurmuş ilk çocuğunu falan. Çok erken evlenmişler. Biraz daha, daha cahiller Sivas baba tarafı. Ama anne tarafı tam tersi işte, kaç yüzyıllardan beri Sorbonlarda okumuşlar işte gitmişler, dedeler girmiş oralarda okumuş falan. Tabi iki uç nokta ve siz o iki uç noktada da bir ailesiniz. Tabi annemle babamda da ikisini sorunları da bundan çok kaynaklandı. Çünkü babamın hep o konuda ezildiğini hissettim ben mesela. İşte babam da o zaman kendini kanıtlamak için başka bir şeyler yaptı falan. Baktı yapamadı, gitti işte o yüzden aldattı işte anneme değer vermeyip. O yüzden onların kendi aralarındaki ilişkiler de biraz şey oldu. Ama mesela bizi de dinde

kesinlikle bir baskı yapmadılar bize. Hatta yani ben şu an kendime Müslümanım da diyemem yani. Hani baktığınız zaman hani deist diyebilirim mesela kendime o konuda. Hani annede de babada da hiçbir zaman hiçbir baskı olmadı. Hiçbir zaman böyle namaz kılmakmış, bilmem ne hiç bakılar olmadı. Okuduğum okullarda da böyle şeyler hiç olmadı. Ben yani din derslerinde, sadece biz sözel okuduk. Hani normal din derslerinde camilere götürülüyorlar, namaz kıldırılıyorlar falan biz o konuda öyle şeyler de yasaktı o dönem. Biz o yüzden öyle şeyleri de çok iyi bilmiyorum mesela ama işte atıyorum birisi öldüğü zaman işte açıyoruz mesela bir Fatıha'yı bir Ayetel Kürsi'yi bildiğin kitaptan okuyorum yani hani onu ezbere bildiğim de söylenemez hani. O yüzden din tarafı aslında bende çok eksik veya zayıf diyebilirim Türkiye şartlarına baktığımız zaman. Hani zaten de dediğim gibi çok da sorguladığım bir konu. O yüzden kendimi daha çok da deist olarak görüyorum. Hani çok da saygım var bu arada, üç dine de saygım var. Yani, üç kitaba da çok saygım var. Ama dediğim gibi daha çok büyük bir yaratıcıya daha çok inanıyorum mesela. O yüzden ailede de hiçbir zaman dert ve sorun olmadı bunlar.

Şey konusuna gelince de mesela, bir dil konusuna da gelince, mesela ben çocukken çok Kürtçe öğrenmeyi çok istiyordum. Kürtçe çünkü annemler aralarında Kürtçe konuşmayı çok istiyorlardı yani çok kullanıyorlardı Kürtçeyi. Özellikle gizli konuşmalar oluyorsa kendi aralarında mutlaka Kürtçe kullanıyorlardı ki Kürtçe konuşurlardı, yani normalde Kürtçe konuşuyorlar ama arada gizli bir şey olduğu zaman Kürtçe konuşmayı tercih ediyorlardı. Ama mesela benim babam zamanında demiş ki, hani ne Türkçe ne Kürtçe çocuklara şimdi şey yapmayalım, baskı yapmayalım. Annem mesela, anneme kızdığım konulardan biri odur. Ne Arapça... annemin Arapçası da var, Farsçası da var ve Kürtçesi de var. Bize öğretmedi mesela. Ben mesela çok isterdim ki Kürtçeyi de öğrenseydim. Ya da hadi Kürtçeyi öğretmedin, neden Arap dilini öğretmedin? O zaman Araplar da herhalde daha dinci bir kesimin şeyini, o zamanlar Kuran kursları falan filan o zamanlar yeni yeni başlıyormuş herhalde. İkisini de öğretmemişler yani. Öğretmemeye karar almışlar. Ve ben orada, sonuçta bir dil bir lisan. Burada biraz hata ettiklerini düşünüyorum. Keşke her şeye rağmen ama işte o zamanlar tabi o 80 sonrası biliyorsunuz hani, işte Kürtler, Kürdüm demek bile Ankara'da bir olaymış yani eskiden. Hele benim ismimi çok zor koymuşlar. Yani 81 doğumluyum ve benim ismim ??????. Yani bir Kürtçe ismi o zamanlar koymak daha da zormuş. Zor koymuşlar. ??? var biliyorsunuz bir doktor. İşte onu örnek vermişler, öyle koymuşlar. Yani adamlara bir ton dil dökerek benim ismim koyulmuş. Mesela bunlar da çok acı şeyler Türkiye'de benim

çok eksik bulduğum konulardan biri. O yüzden en üzüldüğüm noktalardan biri de budur mesela.

Siyasi olarak ikisi de Allahtan sol görüşlü iki insan. Yani aile tarafları herkes daha çok sol yapılı. Solcu insanlardı yani anne tarafı da baba tarafı da her zaman daha çok işte DSP, CHP, SHP, özellikle SHP. SHP kapandıktan sonra daha çok CHP. Ama tabii annem daha sonra daha böyle Kürt tarafına biraz daha kayabiliyor düşünce yapısı olarak. Ama şöyle söyleyebilirim: anne tarafı da baba tarafı da hep sosyal demokrat oldu. Tam tersine ben bir ara biraz daha böyle biraz daha sağcı kafalarla bir araya geldim yani. Hani solcuların genelde hep düşündüğünü ve hiç icraat yapmadığını düşünen bir insanım. Ve sağcılar da hep şeymiş ya, hani hep icraat yaparmış ya gerçekten, bunun aslında ikisini ortası bir yol var. Yani aslında SHP o yüzden çok güzel bir partiydi bence. Keşke SHP gibi bir parti yeniden olsa diyorum. Çünkü hem sosyal demokrat hem de gerçekten bir şeyler yapan bir partiydi. Zamanında Karayalçın işte metroları olsun, projeleri olsun. Bir şu anki bir CHP gibi değildi. Ama gerçi şimdi CHP'de biraz değişiyor haliyle. O yüzden hani bu ikisini orası, harmanı olan bir siyasi yapının içinde olmayı çok isterdim. Ama öyle bir siyasi yapı yok. Hani siyasi açıdan da baktığınız zaman hani kendinizi bir yere yakın hissediyor musunuz dediğiniz noktada da aslında hiçbir yere yakın hissetmiyorum.

Gerçekten demokrasi ülkemizde çok zor. Yani, hani bir İsveçli gibi, hani derler ya, İskandinav İskoç, İsveç demokrasisi... ben mesela öyle bir ülkede yönetilmeyi çok isterdim. Herkesin gerçekten bir olduğu, işte kadın ve erkeğin eşit olduğu, işte herkesin her şeye saygı duyduğu, gerekirse işte gey evliliklerinin bile yapılabildiği, yani herkesin istediği yaşantıyı yaşayabildiği bir ülkede yaşamayı çok isterdim. Yani o yüzden öyle bir siyasi altyapı olmadığı içinde ülkemizde tabii ki daha, her zaman daha sola yakın. Yani mesela Tunceli'de şu an bir biliyorsunuz TKP var, şey var, Ovacık köyü mesela, mesela bunun gibi yaşanabilirdi yani. Gerçekten böyle bir yaşantı yaşanabilirdi. Herkesin istediği gibi yaşadığı, hiçbir şekilde baskı olmadığı. Tamamen komünizme de karşıyım bu arada da. Hani, doğru yaşantıdan bahsediyorum. Yani, herkesin bir halk olarak tamamen birbirine saygı duyduğu bir şekilde yaşadığı bir ülkede yaşamayı çok isterdim. İsteyen kapalı kapansın, mini eteğini giyinen mini eteğini taksın. Küpesini akmak isteyen küpesini taksın. Yani, gözünün üstüne kadar kapanmak isteyen gözüne kadar kapansın gerekirse. Ama sen benim sınırlarıma saygı duy, ben senin sınırlarına saygı duyayım yani. Böyle bir dünyada yaşamamız lazım. 2020'deyiz. Kimisi 621'de kalmış

işte, 600'lerde ya da orada kalmış. Kimisi de işte ne bileyim, çözemiyorum yani ülkeyi ya da dünyayı diyeyim. Bir tek bizim problemimizin de olduğunu düşünmüyorum. Dünyanın da böyle olduğunu düşünüyorum çok.

Belki kadınla ilgili bir şey yapmadığım için. Mesela benim annem kadın dayanışma vakıflarında çalıştı. Kadınlar için gerçekten çok şey yaptı. Hani böyle ne bileyim, onun için bir kadın gerçekten önemli bir şey. Hani o kadın olsun, Kürtler olsun, onun bir misyonları var. Benim misyonlarım çok daha böyle onun yanında böyle şey kalıyor yani. Ben daha böyle iş odaklı bir insanım. Daha kendime odaklı bir insanım mesela. Hani ben böyle, hani öyle şeylere başlamak isterim ama şu an değil belki. İşte biraz daha yara mı almam lazım bunlara başlamak için? Bilmiyorum yani ama daha mı değerimin farkına varmam lazım? Onu da bilmiyorum. Ama dediğim gibi işte, şey...

Ekleme istediğim şey, erkek hegemonyasında çok yaşıyoruz. Çok bu konuda baskı altındayız. Hele benim mesela öğrencilerim var işte. Böyle kapalı kızlar var, mesela onların hayatlarını bazen diyorum çok üzülüyorum. Hani özellikle bu dindar kesimde baskıya uğrayan genç kızlar var. Yani, çok üzülüyorum bir kadın olarak. Yani bir kadın çok değerli, çok değerli bir varlık. Ve bir erkek hegemonyası tarafından baskıya uğraması kadar üzücü bir şey olamaz. Bir cinsel obje olmasına çok aslında bir yandan üzülüyorum. Bir kadın cinselliğini sonuna kadar yaşayabilmeli ve bu kesinlikle bir cinsel objeye de dönüşmemeli. Gerçi artık her şey bir cinsel objeye de dönüştü artık yani, kadını erkeği ne bileyim, queer'i falan filan bile şey değil ama hani onu da tartışmanın bir manası yok. Ama sonuç itibarıyla bizim ülkemizi konuşursak eğer, kadın bu konuda çok ezilen bir varlık yani. Hiçbir saygınlığı yok. Hele İstanbul'da hani biz, eskiden bir Beyoğlu beyefendisi falan varmış, işte kadına el vurulmazmış falan filan. Şimdi öyle şeyler kalmadı bence. Yani ülkemizde. Neler duyuyoruz. Yani, o yüzden üzücü. Ben yine de çok şanslı bir ailede büyüdüğümü, yine çok şanslı olduğumu düşünüyorum. Gerçekten, hani bazen diyorsunuz ya, hayallerinizi yaşayabildiniz mi? Evet, tabi ki hayallerimi çok yaşadım ama bu hayallerimiz gerçekleştirebilmek için çok kötü şeyler de yaşadım. Hayal kırıklıkları da yaşadım, depresyonlara da girdim vs. Ama ben bunların hepsinden bir şekilde mücadeleyle çıktım. Mücadeleye deva her şekilde.